

1. ამ რომანის პირველი ნაწილი რომ გამოქვეყნდა, ერთმა მკითხველმა მეტად საკულისხმო წერილი მომწერა: „ნუთუ წითელი დათა მარტო-მარტო ავტობიუსით შეგნებდასაქმებს დაევიწყებო, ერთი თანამშრომელი არა ჰყავდა, სულს მონიერე იმედი, რომ ბევრის ხილვე უფრო ადვილად გასულიყო...“.

ჰყავდა, რა თქმა უნდა ჰყავდა. დიდი ბოროტება მარტო არასდროს არ დადის. იგი მუდამ ცდილობს, რაც შეიძლება მეტი მონიერებით ჩაიხილოს თავის მორევში, მაგრამ ახლა ისე ზარბა, რომ წითელი დათას მძაკე-ცი მერამ ზარბა აქამდე როგორღაც მკვიდრად ვერ დაეცა. რომანის ფურცლებზე მხოლოდ პირველი ნაწილი ლანდამ გამოვიჩინე იგი და მაშინვე თვალს მივიფარე. მეგონა, უკვე დავივიწყებ და მეტად საჭირო გმირი სამსაძრავად დავკარგე მეთქი, მაგრამ რაღაც ბედურ ერთი ძველი გამოშთქებამ გამა-სწინადა: მწერალი მამამღერითვეთ არის, — თავის გაჩენილ ადამიანს სადაც უნდა, იქ უყვანს და რაღაც უნდა, მაშინ დაასახლებს... თუ ეს მართლა ასეა, მაშინ ამ შეცდომას ახლავე გამოვასწორებ.

ჩემი ცხოვრების გზაზე არავინებელ მინახავს ისეთი ოჯახი, სადაც შემოხვედი თავიანთ შვილებს არათანაბრად უნაწილებდნენ სიყვარულს, სამი-ოთხი შვილის მამა ზოგჯერ, რაღაც იდუმალი ნიშნის გამო, ერთ რომელშიმე შვილს გამოარჩევდა, გული იმ ერთთან ჩამოუხტებოდა, და მერე თავდაც ვერ ხე-დავდა, საყვარელ შვილს ემშაქის კვალზე ისე შეაყენებდა.

არც თვალ-ტანად, არც პირისხის იერფერით მერამ ზარბი მამის არა ჰყავდა. მამას ისეთი შავი თავ-ისერი ჰქონდა, შეკალოვ გულზე გეგონებოდა. დიდი, ხარბი ლაშქები. თვლების ფოსოებში — ორი პატარა ჭრული ლოლი, ისეთი ჭრული და მოსვენება-რი, მათი დანახვა აღარ გინდოდა. თანაც კოჭრდობაო კაცი იყო. სანამ სკამზე იჯდა, მოქრდოვებს ჰყავდა. კარგად ვაშლილი ზხარ-ბუკი, ჯრბის ღერძით მავარი კისერი, ბარისდგება ხელისუფლები. მაგრამ ხეზე რომ წამოვდებოდა, ორი მტკავრელ სიმამლე არ მოემტებოდა. ძალიან მოკლე ფეხები ჰქონდა. თანაც ქვედა ნახსმანი ცოტა გვერდზე მოქცეოდა, თითქოს ტანის სიმძიმე ველარ გაუძღოდა. მერამ კი პირთიანი ბიჭი იყო. ლამაზად მოდებული და მოყვანილი. მოწაფეობის წლებში ქართულმა ჭიდაობამ გაიტაცა და მაშინ შეძენილი მარლვი და აღნაგობა დღემდე შემოიხანა.

მამა და შვილი ხასიათითაც სხვადასხვანი იყვნენ. ცხოვრებაში ხდება ხოლმე, — ადამიანს შეხედავ თუ არა, ერთ ლანდამ გამოიჭერ მისი ხასიათის მთავარ ძარღვს. ზოგჯერ ერთი რაიმე უბრალო ნიშანი გავიხსენებს ამ სა-ილუმინაციას: ხმაში ჩაკეცილი რომელიღაც ძაფი, წამოიერი გამოხედვა, ან კიდევ ტუჩები-ს წყობა. ჩემთვის, მაგალითად, ტუჩების წყობა უფრო მეტყველია, ვიდრე თვალები. მერამ ზარბი იმეთი დამკვიდრებული სიარული იცოდა, წითელმა დათამ მაშინვე გულში გამოისცხა, ამ კაცს ყოყმანი და უკანდაბე-ვა არ ეცოდინებოდა. წინ უეცრად ორმო-რამ დახედეს, — განა შემოხვალის, იმ ორ-მის გადასატება და განა ვანაგრძობს. წითელი დათა არც შეშინდა. შორიდან შემოვ-ლა და უხიფათო მშობლის ძეგნა მერამ ზარბის დათარში არ ეწერა. არ სკადოდა.

„ამ სამიწველ კაცთან ეშმაკობა არ გამოვ-დებამ!“ — გადაწყვიტა ერთხელ წითელმა და-თამ და ბოლომდე მიჰყვა ამ განს: მერამ ზა-რიძეს თითქმის ათრავფერს უშადავდა. მერამის მამა კი, ძველი ბავაი და მეგა-ზე, ერთი ბედათა კაცი იყო, ლაჩარი, ვერ-ბიჭი, როგორც ჩემში ამბობენ. სანამ მიშ-ველ კისერს არ დანახავდა, ხმალს ქარქა-შიდან არ ამოვლებდა. სხვადასხვანი იყვნენ... მამა რაღაც მერამი ამოიჭრა გულში თვინი შვილის მამამ, დღე-მდე ვერ გადავიდა იქნებ იმიტომ, რომ მერამ-ი, პატარა ლეკვის არ იყოს, ყველაფერს შინ მითარებდეს... ლეკვმა რომ იცის, თუ სადმე ძველი კალთა, ან სატყუარის თოვლიან ჩამოვარდნილი წინდა იპოვება, — იმწამსვე პირს დაავლებს და თავის გოშში მიარბენი-ნებს, — პატარა მერამსაც სწორედ ეს ზე-სკობდა, — შინ მიქანდა ყველაფერი, რა-საც ვაზრე წააწყდებოდა. ჩემი თვისა ორ-მოხედავში კი რა დიდი საუხე უნდა ეპოვებ-მედიქნის ბიჭს? ყოჩიანთ ოსტებს სამკუ-ლოსთან ძველი ნალები და თავკომბალა ლურსმენები ეყარა, ზოგჯერ სატყუარის ავტო-

მობილის ძველი საბურავიც ედო. ერთხელ მერამმა შინ ვეგმა საბურავი მიიკარა: მართალია, შევდგას მოქსერი და ბრახუნა ჩემქე-ბის საბურავი თითხ მთელი ნაჭერი უკვე ამო-თო, მაგრამ მერამი რას დაეძინა! სხვა თუ არაღერი, ყინვის დროს ეგნაში მინც დასწავდნენ... მერამმა ის დაღვრილი საბუ-რავი ქიშკართან ისე მიავლი, თითქოს ერთი კარგი ბედური ყოფილიყო. წიფლის წყარო რაიკავშირის საწყობთან, იცოცხლო, ბოლოდ ეყარა ნაირ-ნაირი ქო-ლები და კოლოფები, მაგრამ რად გინდა? თუ საწყობის ალყავითან ლეკი ოსმალა მორი-ობდა, მაშინ იქაურობას ლანდად ვერ გაეკა-რებოდა: ამ განახლებულ ოსმალის შეცე-რებული გაუთხოვდა. ბიჭი ისე იყო გამწარე-ბული, ქილასთან კი არა, კიდის წყალთან-ა ამ მივიშვებდა, პირი რომ გაეგსელებინა. ისედაც რა ხეთო-მარგალიტს წაიღებდა კი-ცი ამ სანახადან, მაგრამ პატარა მერამი რაღაცას მაინც ვაიყოლებდა, მამას აუხარ-ლებოდა.

ერთხელ მერამი სკოლიდან რომ დაბრუნ-და, დღემდე კართან შეაჩერა და ორივე ჯიბე ამოუღებდა. რაბარობით, წყარო-შხარიალით მიეფინა იატაკს რაღაც ბრუკვილა რგო-ლები, ბურთულები, კოჭები და კაცის ნატე-ხები.

კონსტანტინე ლორთქიფანიძე

არ მითხრა, არ ვიპოვნე...

რომანიდან „ნახტურის თვალი“

— რად ვინდა, ბიჭო, ეს ქვეყნის ხარახუ-რაი მძიმე ქალი შენი ჯიბეების დაეკრებამ! — უთხრა დედამ. — რა ვაგიერებს, ქალი! — მაშინვე ჩა-უჭრა სიტყვა ოჯახის უფროსმა: — აბა ის შენი ნიღბაა სჯობა, ქართველი ყველაფერი გაიერ-გარე რომ მიიქვს? გუშინ მამუქამ ლე-ლი ჩირო მოუტრანა, სანამ ქუჩაში ბიჭებს არ შეაჯამა, შინ არ შემოიხედა!

2. ის დღე კარგად მახსოვს. მერამმა წინე-ბის ჩახთა კონსტანტინე ლორთქიფანიძის კალ-თები შარვალში ჩაიკრიფა და მერამის ბიჭს დაევიტოვა. ბიჭები მხარაულად ყოჩაობენ, ვერც მე-რამი სჯობნის, ვერც მე-ზობლის ბიჭო... და სიცილისაგან დაისიბული პატარა ბიჭი მო-კოტრიალობდა, ყირაშალას ვადადიან, მერე ისევე წამოხტებინა, ერთმანეთს მიუტოვებ-და და ისევე გულანად ვადადისკებენ. მათი ძიძგალი უთუოდ ასევე მხარაულად დათავრდებოდა, რომ იმ უხოსთან მერამის მამას არ ჩამოეყო. შვილი რომ დაინახა, ლობეს მიავადა და გასაბა:

— არ გაჯობს, მერამ, არ გაჯობს! — გასაბა ისე კი არა, უფროსი კაცი ყვირილა ბიჭს რომ წაახალისებდა, აბა, ბიჭო, შენი იცილი... შეუჩინა, ცეცხლი შეუთინა და იმ-დენი უძახა, არაფა, ბიჭო, არ გაჯობსო, სა-ხამ ბავშვებში შუღლი და მტრობა არ ჩამო-აგდო. მამისაგან წაქეზებულმა მერამმა მე-ზობლის ბიჭი ჩინადა მოახრო, — გინდა თუ არა, უნდა წაგაქციოთ. ასევე გააშვევს.

სივი ადევნდა მერამის ყმაწვილკაცობას ეს სახარული ძაბილი, — ამხანაგმა არ გაჯობ-სო! სწავლობდა თუ ამხანაგს ეკამათებოდა, რა-იმე შეჯიბრებაში მონაწილეობდა თუ გოგოს ეარზებოდა, ყურთი სასვე ჰქონდა მამის ხმით, ამხანაგმა არ გაჯობსო. და ისიც, ამ ჩახახილს აყოლილი, რა ცეცხლიმ არ გაივ-ლიდა, რომ მამის რჩულზე მოქცეულიყო. მიეღუნეს თითხ შვილი ჰყავდა, სამი გაცი-და ერთი ქალი. პატარაობის მერამის ძეგნი სულ ერთმანეთს გამონაცვალში დადიოდ-ნენ, ნახმარ ტანსაცმელს ათავრ გალავრებულ-დენ და გამოუკერავდნენ. მერამს კი არაეც-თუ ვაგონადაცა, — შუბლის თავზე დაკერე-ბული შარვალს არ ჩააქმებდა მამამისი. შარ-ვალი იყო თუ ვესსაცმელი, მისთვის უუქვე-ლად ახალი უნდა ეყიდა. ხანდახან ძეგნი ერთმანეთს აუხიარდებოდნენ და მუშტიკრის გამართავდნენ. მამა განა იკითხავდა, ვინ იყო ჩხუბისთავი... მერამს ქვეყანა რომ დაეცო, იგი მინც მერამს ვაამართლებდა.

ასე წვეთ-წვეთად ასმევდა ოჯახის უფრო-სი თავის საყვარელ შვილს ამ ტუქილ სა-წამლავს, — შენი ყველა სჯობნარ, ამხანა-გებში ტოლი და ბადალი არა გყავს... და მერამსაც მტრად მიჩანდა ყველა ნაწილი თუ უტყობი, ვინც მას დასჯინდა, რამეში აჯობებდა. ერთი ამხანაგი მხოლოდ იმიტომ შეიძლება, რომ მამას სიმღერამ დაღვრილ სტუმრები მოხბოლა და იმ სტუმრებზე მერამი ცოტა უფრო აღებოდა. ჰამარვე-ბული, ვახანებული ამხანაგი დანახავდა ეზარებოდა. ერთხელ სადაც ოჯახში მერამ-ზე ჩამოვარდა სიტყვა. გეომეტრიის მასწავ-ლებელმა ცამდე აიყვანა მუდგუნე ზარიძის ბიჭი, — მასეთი წესიერი მოწაფე სკოლაში მერამ არა მყავს, კარგადაც სწავლობს და ყოფაცქვეყც მისაწონი აქვს... მერამი მაშინ იმეთი კლასში იყო.

— დაევიტოვო? — წამოცდა მე. — რას ამბობს! — იყვარა გეომეტრიის მას-წავლებელმა: — მთელი გავეცეთო ისე დამ-თარებდა, მერამის ხმას ვერ გაიგებდი. ზის და პირში მოგვარებდა, ერთი სიტყვა ან გა-მომხრესო. ბიჭების ამბავი ხომ იცი! ერთ მო-წაფეს დაფასთან რომ გაიხიხიხა, დანარჩე-ბმა თუ შეაქყვას, გაიხიხიხება გავეცეთო-ლი არ იცისო, მერე იმთ ვერაფერი გაჩე-რებს! დიწყვება ერთი ბუტბუტი და თითების გოგნა, რომ ხან სწორი ყუთზე გამოსახონ, ხან კიდევ პარალელური ხაზები. თითხ წელი იქნება, რაც ამ სკოლაში ვასწავლი და ჯერ

არ მახსოვს მერამს. ზარიძეს წესრიგი დავრ-ღვივო ამ კარხანით, ან უდავგლო წამოძა-ხილით ის კი არა, წერის დროს რვეულში არაგის ჩახატებდას! გამეცინა. რა ვაგიერებს, გამიჯავრდა გეომეტრიის მასწავლებელი. — ცოტა მაიაშიტი კაცი ყოფილხარ, ჩემო კარო!

— ვითომ რატომ?! — მერამი კარგად ვერ გიცნობა. ერთი მეცა მკითხე, ვე ბიჭი ამხანაგს რვეულში რატომ არ ჩახატებდა, რატომ არ უქარხნებდას!.. იცი, რატომ? — ვერაფერი გამიგია! — ეგ შენი მერამი ვერ არის კარგი ბიჭი, სსო-ბატონო მან მხოლოდ ერთი დავიკრამი იცისო კლასში რაც მტერი ორთხიან ანაგრებდა, მით უკეთესი ჩემთვის, მე უფრო გამოგინდებ-და და ფასი დამეძებოდა...

მერამი კარგად სწავლობდა, კარგად მე-ც-როდა, ცეკვავდა, სიტყვა-პასუხიც კარგი იცოდა, და არც შესახებდავად იყო ურიცხ, მაგრამ საოცარია, — ბიჭი მედღერა თუ არა, ჩართლავდა ვეგულე უარში და ჩამოიჩენილ ჰაბუკებს დაუშვებოდა. რა იყო ეს? თავმე-დალობა? გულის სიკეთე? რა თქმა უნდა, არა. იმ ბედოლოდებმა მხოლოდ იმიტომ ეტა-ნებოდა, რომ ეს მომეგზინა ფანიდ იყო. შე-ხედავდნენ და იტყობდნენ, ამ ბიჭებში ყველა მერამი სჯობდა.

— ასეთი კაცი შენია უღელში წითელმა დათამ. იგი ჯერ კიდევ მაშინ დაუახლოვდა მერამ ზარიძეს, როდესაც ორივენი დაბა წიფლის წყაროს ზეთისდელ სამქროში მუშაობდ-ნენ. მერამი მონაგარიმე იყო, წითელი დათა კი მესუსშირას დამხადების წერტს განახებ-და. მათი პირველი ხრიკები იმ პატარა საყარ-ი მოში დაიწყო.

როგორც კი დათა ყანაშვილი შარხებში დაემკვრებდა, მერამსაც თავი მინახდა სამქ-როს და შარხების მიამურა. ჯერ საბუკშიმე მუშაობდა. ისევე მონაგარიმე. მერე კი, რო-დესაც წითელი დათა კომპიუტერობის თავ-მჯობინებელი აირჩიეს, ყანაშვილმა იმდენი მარჯვა, რომ ეს „მეცხერი მონაგარიმე“ (ასე ეძახდა იგი მერამ ზარიძეს) თავის მო-ადალოდ დაატრანა „გახაფხულში“. მაშინ კი ვაშალის ხელები მშა-კაცებმა და შეიღ-რვა წელიწადში სახელმწიფო გეგმის იმდენი ცხვარ-ბატანი და ტყეში გაშვებუ-ლი ორო გადაუშალეს, ისეთი ფარული ქო-ნებრივი მარაგი შექმნეს, რომ მშა-კაცები გულმა სახაბულა ბუნხარეგნი მიიღინა.

ამ ფარულ მარაგს სამი დანიშნულება ჰქონდა. პირველი: საჭიროების დროს ჩამოიჩენილ გეგმას ხელდახელ წაუშვებოდა, ხორცის და-ნაკლისი იყო თუ ყველას, ყველაფერს და-ფარავდნენ და ჩიხელის საყვედურს თავიდან აიცილებდნენ. მეორე: ამ ქონების ნაწილს საჭირო კაცის გული უნდა მოეგო, რათა იმ კაცს არ დაეხანა, რისი დანახავაც წითელ დათას საწყენს შეხებუ-ლებდა; არ დაეთვალა, რისი დათვალაც „გა-ზაფხულს“ თავმჯდომარეს ხელს არ აძლევ-და. და მესამე: ამ მესამეს გამო ცოტა უფრო შორიდან უნდა დავიწყო სიტყვა.

წითელ დათას მუდამ ახსოვდა ერთი ძველი ამბავი, მისი ცოლის ნათესავს რომ გაღახდა. ვეგარა მგინი, ჯალაშვილი იყო, წიფლის წყაროს რაიკავშირში მუშაობდა. ცხოვრობდა მუდრიდო, უჩინარად, — მისი არც სიმდიდრე გეგვიმოდა თვალში და არც სიღარიბე. მაგრამ ეტყობა, ცოლამ მინც არ მოსაგება, — ერთხელ ქალაქიდან ისეთი ძვირფასი ავეჯი ჩამოიტრანა, მტერსაც და მოუვარესაც თვალს დაუყვანა. არ გასულა დიდი ხანი, ჯალაშვილი რაი-კავშირის კომპიუტერის მდივანმა გამოიძახა. — ბოდიშო, ამხანაგი სტეფო, მინდა მე-გობრულად ერთი რამ გკითხო! — უთხრა და მაგიდის უკრავად საქალაქე ამოიღო. — ორი იცის, ამხანაგი ოთარი! — მიხემა-ტკობა ჯალაშვილი. — პარტიის წესლებს კარგად იცნობ? — რა მინდა, ამხანაგი მდივანო, შეგეშა-ლა რამე?! — აბრუ არ გაიტება ჯალაშვილი. — არ მინდა შეგეშალოს! სწორედ ამი-ტომ დაგაძახე, — მიუფო მდივანმა და თვა-ლებში შეხედა. — ეტყობა, რაღაც მინც დავაშვე! — ისევე იმ უტყბი კილოთი სიტყვა ჯალაშვილი. — მაგას ეს ქალაქი გვეტყვის, ამხანაგი სტეფო! — უთხრა მდივანმა და ხსურით საე-ლი ფურცელი წინ დაუდო ჯალაშვილს. ჯალაშვილმა დახედა, — პარტიის საწე-რო შესტანის უწყისი იყო.

იგი მინც ვერ მიხვდა, სად უშიზნებდა კომპიუტერის მდივანი და უფრო წითამამდა: — ცოტა მეჩქარება, ამხანაგი მდივანო! — ახლავე გაგიშვებ, ოღონდ ჯერ მითხარა, შენ იცი თუ არა, რომ პარტიის წევრმა პარ-ტიის თავისი ფულადი შემოსავალი არ უნდა დაუშვლოს, ერთი მანეთიც კი არ უნდა და-ავლოს! — რა დავაგელო, ამხანაგი ოთარი! ავერ უწყისი და ავერ ჩემი ხელდასი, სხვა შემო-სავალი მე არავერი მაქვს! — სულ არაფერი! — აზაფერი! — მინმედ ამოსუთნქა ჯა-ლიაშვილი. — მაშინ ეგ ავეჯი სიდან, ამხანაგი ჯა-ლიაშვილი! — საწეველი ავეჯს შენი ორთხი მანე-თი კი არა, ორი პრუფესორის ხელდასი არ ეყვოდება იქნებ დანახოვი გქონდა რამე? — ორასი მანეთიანია რა უნდა დამეზოვა, ამხანაგი მდივანო! თითხ სულს მყავს ოჯახ-ში! სტუმრებსაც დახედავო უნდა.

— მეც მაგას გეკეთებ, შე დალოცვილი! ეგ წითელი ხეგნი რა ფულმა ჩამოიტრანა ქა-ლიაშვილი! — მე კი შეგინა, რაღაც უბედურება მქონდა! — ჩივიანა ჯალაშვილი. მხოლოდ ძალიან დაკვირვებული თვალს შეამჩნევდა, რომ ამ სტილის სიცილის ძალი აკლდა: — თავიდანვე ვერ გეტყვა, კარგი უფროსო, ამ ქორის ოფისს ვადაშარხენდი. მართალია, კუ-კაჟაძის ქალს ვერ მოვაჭრონ თავი, რომ ცო-ლი წამოყოლიდა, მაგრამ არც მთლიად ვო-გია უმეგობის სიმე გახალავა! ცოტა მზი-თევი ჩემმა დედაცამცა მოიყოლა ოჯახში! ოქროს ყელსადაც, მაგას საათი, ვერცხლის კოჭები... იყო კიდევ რაღაცეები! იმ დღეს ჩემი ოჯახობა თეთობი შემეხვეწა, წილდ და ყველაფერი ვაყიდე, ოღონდ ეს ცარიელი ოთახები გაიხიხი და გაიღახე... მეც ადვილად და ვიფიქრე, რასან ცოლის შთიფევი გაიმიტე, ბარემ ისეთი იყიდე, საშვილოშივე დარჩენილ-მეთქი! ის-კი არა, ცოტა ფუ-ლი დამაყვდა და მეზობელს გამოვართვი. — ავაშენა ომბრთმა! — გულწრფელად აღმბოდა კომპიუტერის მდივანი. ეტყობოდა, მართლა გაახარა ჯალაშვილის: დასაბუტ-ბულმა სიტყვა-პასუხი: — ბოდიშო, რომ მოვაცდიდნენ... — ბოდიში მე უნდა ვთხარა, ამხანაგი მდივანო, რომ სოფელი ვადავრე! შეიძუ-ბა წაყიდე! — ახლავე, ახლავე ამხანაგი სტეფო, — აჩქარებთი მიუფო მდივანმა: — მხოლოდ ერთი წუთით... ბარემ ისიც მითხარი, ვის მი-ყიდე შენი ცოლის ნაშთივი ოქროსულობა.

— მაშინ ეგ ავეჯი სიდან, ამხანაგი ჯა-ლიაშვილი! — საწეველი ავეჯს შენი ორთხი მანე-თი კი არა, ორი პრუფესორის ხელდასი არ ეყვოდება იქნებ დანახოვი გქონდა რამე? — ორასი მანეთიანია რა უნდა დამეზოვა, ამხანაგი მდივანო! თითხ სულს მყავს ოჯახ-ში! სტუმრებსაც დახედავო უნდა.

— მეც მაგას გეკეთებ, შე დალოცვილი! ეგ წითელი ხეგნი რა ფულმა ჩამოიტრანა ქა-ლიაშვილი! — მე კი შეგინა, რაღაც უბედურება მქონდა! — ჩივიანა ჯალაშვილი. მხოლოდ ძალიან დაკვირვებული თვალს შეამჩნევდა, რომ ამ სტილის სიცილის ძალი აკლდა: — თავიდანვე ვერ გეტყვა, კარგი უფროსო, ამ ქორის ოფისს ვადაშარხენდი. მართალია, კუ-კაჟაძის ქალს ვერ მოვაჭრონ თავი, რომ ცო-ლი წამოყოლიდა, მაგრამ არც მთლიად ვო-გია უმეგობის სიმე გახალავა! ცოტა მზი-თევი ჩემმა დედაცამცა მოიყოლა ოჯახში! ოქროს ყელსადაც, მაგას საათი, ვერცხლის კოჭები... იყო კიდევ რაღაცეები! იმ დღეს ჩემი ოჯახობა თეთობი შემეხვეწა, წილდ და ყველაფერი ვაყიდე, ოღონდ ეს ცარიელი ოთახები გაიხიხი და გაიღახე... მეც ადვილად და ვიფიქრე, რასან ცოლის შთიფევი გაიმიტე, ბარემ ისეთი იყიდე, საშვილოშივე დარჩენილ-მეთქი! ის-კი არა, ცოტა ფუ-ლი დამაყვდა და მეზობელს გამოვართვი. — ავაშენა ომბრთმა! — გულწრფელად აღმბოდა კომპიუტერის მდივანი. ეტყობოდა, მართლა გაახარა ჯალაშვილის: დასაბუტ-ბულმა სიტყვა-პასუხი: — ბოდიშო, რომ მოვაცდიდნენ... — ბოდიში მე უნდა ვთხარა, ამხანაგი მდივანო, რომ სოფელი ვადავრე! შეიძუ-ბა წაყიდე! — ახლავე, ახლავე ამხანაგი სტეფო, — აჩქარებთი მიუფო მდივანმა: — მხოლოდ ერთი წუთით... ბარემ ისიც მითხარი, ვის მი-ყიდე შენი ცოლის ნაშთივი ოქროსულობა.

წითელი დათა კი არამეკეთო ჩოხელს და სოფელს, საკუთარი ცოლმეგობრსაც არ გაუშ-ხელდა! მიულოდნელი ნამატის ამბავს, ახლად დაბადებულ ტყულების ცალხს ყურზე ნი-შანს დაადებდნენ თუ არა, მერე მათი სხენე-ბა აღარ იყო კომპიუტერობა „გახაფხულში“ დავართება და სახელმწიფო. ასე მარაულდ-ბოდა წლიდან წლამდე გეგმას მითეთლური პირუტყვი, — ბატანი თუ ხმა, ზაქი თუ გო-ვი და როგორცც ძველად მირაქში იტყობდნენ, — ურბის ღრძინ უკვე აღარ ჭრიალდებდა ისე ძალიან, რომ ნატუსალის სუნი აეშვე.

17 ოქტომბერი ძველი მრავალმხრივი მუშაობის დღეა

ალანაგების საკითხი

ამ მნიშვნელოვან მიღწევას საშუ-ალებას მივცემს საუბრობოდ და მოლოდინ 1982 წლის შედეგ-ების მიხედვით დადებითი წლის პირველ ნახევარში დავუბრუნებ ჩამოიჩინა და წარმატებით დავა-თავრობო ხელშეწყობის მეთოდ წი-ფლი.

ახლა, როცა საქართველოს კე-ცენტრალური კომიტეტის პლენ-უმის შემდეგ თითქმის სამი თვე გაიდა, შეიძლება დაბეჯითით ითქვას, რომ მიეცემა სიტყვას-სიტყვად შევასრულეთ. ამის გა-ნაცხადებით უფლებას ვაძლევს, განვიხილო, რამდენად მოხერხებულა ჩემი მიზანმიმართული წიფის III კვარტლის და მოლოდინ 9 თვე-ში მოხდებოდა. მაგალითად, სა-საქონლო პრილევიის წარმოება III კვარტლის დროს გადავარბო, მთლიანად 9 თვეში — 8,4 მილი-ონი მანეთი. წარმოების ზრდის ტემპმა მარხანდელ შესაბამის პე-რიოდთან შედარებით III კვარ-ტალში 117, ხოლო 9 თვეში — 101,2 პროცენტით შედგინა.

წლის დასაწყისში შრომის ნაყოფიერების ზრდის საკვების დაღვრება გადამარბულა 1,7 პროცენტით, რეალური მთავ-რობის მაჩვენებელი 3,8 მილიონი მანე-თით, მიღებულია ხევედებითი მო-ცულობა 1,1 მილიონი მანეთი ოდენ-ობით. ურთულულობა კაბალუ-დახანდაზმა ათვისებისა და ძირ-ითადი ფონდების საქმსლუტავ-

ონი გადამცემის საგნები დაღვ-რების ფართობიდან დარგის მატე-რიალურ-ტექნიკური ზანა, ხორ-ცილდობა დონისიგნის წარმო-ებამა მცენებლობის მიღწევების მოწოდებულ ტექნიკის და ტექნო-ლოგიის დაუმჯობესებლობის ხარისხის გაუმჯობესებისა და ასო-რტიკონების გაფართოებისათვის. აქამდე სამინისტროს საქმიანე-ბი უკვე 13 ახალი სახეობის პროდუქტისა, წლის ბოლომდე კი მომხმარებელი მიიღებს სას-მელ „ბუხის-კოლს“, მატონიზე-რულბარებს და „დარიალს“, რი-გობამც მალაღ შედგება დაი-მსახურებს საკვების საღებავებ-სა კომბისაზე, აგრეთვე გაუ-სამსლუტავი ხარისხის სიგარეტ-ები.

ჩვენ მიღწერი კვებითი გეგმ-საყენილო-ტექნიკისა და საბა-რეული-საქონლურ-ტექნიკური ორ-განხაზობიანს. დასახელო პრი-ლევიის თვალსაჩინო 40-მდე სა-მეცნიერო და სასაოფისო-საქმ-სტრუქტურის ხარისხის ოდნობის მი-ზანს გახორციელდა, რომლებსაც დარგის შემდგომი განვითარე-ბის დიდი პრაქტიკული მნიშე-ვალობა ენიჭება.

ჩემი ერთ-ერთი უმთავრესი სახეობა იყო 1982 პროდუქტის ხარისხის უკანასკნელ წლებში მართლებული ურთულულობისა და ყველადადობის კვალობის ობიექტად გადაცემა. უკვე შეინი-

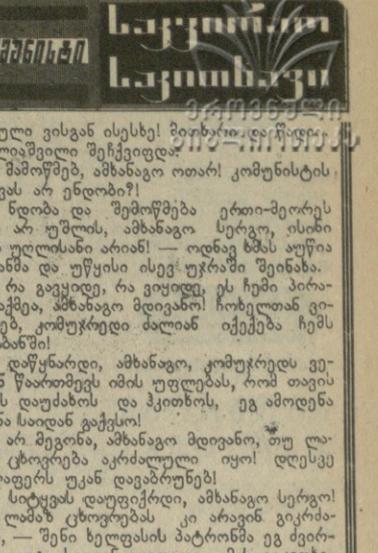
შენა გარკვეული დადებითი შე-დეგები. ვიფიქრობ, რომ დღესკა-ემში პურის ხარისხის გაუმჯობე-სების პრობლემის დაუმჯობეს-ხელს უნდა შეუწყოს იმ გარემო-ებამაც, რომ საჭიროა გარე-მონაგამ „თბილისის“ ხელმე-დანლობაში მოხდა ძირეული ცე-ლეობა.

შრომის ნაყოფიერების ზრდის სწრაფი ტემპის საშუალება მოგ-ვეცა უკანასკნელ წლებში მიწვე-ლობის ავეჯისგან. მუშა-ვანობაში მოხდა ძირეული ცე-ლეობა.

წინასწარი მონაცემებით, 10 თვეში სასაქონლო პრილევიის მი-ცელობა მიიღწევა 458,5 მილი-ონი მანეთს, რაც 8,8 მილიონი მანეთით აღმეგობრა სავეგების და წარმოების ზრდის ტემპს გასუ-ლი წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით 1,4 პროცენტით გას-დიდებდა. ახლა სამინისტროს სს-ტემაში შეიქმნა საჭიროება კო-ლექტივები იმდენად იმისათვის, რომ სამწიფელო პრილევიის მოკლებების გადღობის მიზნით მოლოდინ შრომის ნაყოფი-ერების ზრდის ხარჯზე, პროდუქ-ციის რეალური მთავრობის გეგ-მა გადაჭარბებული იქნება 5 მი-ლიონი მანეთის ოდენობით, გა-დაჭარბებით შესრულებმა აგრეთ-ვე ისეთ ურთულუობაგანს საბე-ლოდით პროდუქციის წარმოების ნატურალური მაჩვენებ-

დასახელო მიიქვება

წინასწარი მონაცემებით, 10 თვეში სასაქონლო პრილევიის მი-ცელობა მიიღწევა 458,5 მილი-ონი მანეთს, რაც 8,8 მილიონი მანეთით აღმეგობრა სავეგების და წარმოების ზრდის ტემპს გასუ-ლი წლის შესაბამის პერიოდთან შედარებით 1,4 პროცენტით გას-დიდებდა. ახლა სამინისტროს სს-ტემაში შეიქმნა საჭიროება კო-ლექტივები იმდენად იმისათვის, რომ სამწიფელო პრილევიის მოკლებების გადღობის მიზნით მოლოდინ შრომის ნაყოფი-ერების ზრდის ხარჯზე, პროდუქ-ციის რეალური მთავრობის გეგ-მა გადაჭარბებული იქნება 5 მი-ლიონი მანეთის ოდენობით, გა-დაჭარბებით შესრულებმა აგრეთ-ვე ისეთ ურთულუობაგანს საბე-ლოდით პროდუქციის წარმოების ნატურალური მაჩვენებ-

ან ფულს ვისგან ისეხე მითხარი და წიფლია, — ჯალაშვილი შეჩვევიდა. — მაშინვე, ამხანაგი ოთარი კომუნისტის სიტყვას არ ენდობი! — ნიღბა და შემოქმედა ერთი-მეორეს ხელს არ უშლის, ამხანაგი სტეფო, ისინი ერთი უღლისანი არიან! — ოდნავ ხმას აუწია მდივანმა და უწყისი ისევე უტრანა შენიხანა. — რა ვაყვები, რა ვაყვები, ეს ჩემი პირა-დი საქმეა, ამხანაგი მდივანო ჩიხელთან გი-ჩიხელად, კომპიუტრული ძალიან იქმნება ჩემს ცილობაში.

— დაწყნარდი, ამხანაგი კომპიუტრული გე-რარევი წარმოიქმნის იმის უფლებას, რომ თავის წევრს დაუძახოს და ჰკითხო, ეგ ამოდენა ზანინა სიდან გაქვს! — არ მეგონა, ამხანაგი მდივანო, თუ ლა-მზის ცხოვრება აგრძელებული იყო! დღესვე ყველაფერი უკან დაავრუნებდა. — სიტყვას დაუფიქრდი, ამხანაგი სტეფო! შენ ლამაზ ცხოვრებას კი არაგინ ვაკრამა-ლებდი, — შენი ხელდას

